

LEVIATAN

„KAPITÁN K. VELEL BĚHEM POSLEDNÍCH LET VLÁDY královny Viktorie bitevní lodi Leviatan,“ spustí doktor Thalassi. „Hlídkoval zrovna na dalekém severu, kde objevil plovoucí ostrov tvořený skalami a ledem, který nebyl zanesený na žádné mapě. Teleskopem na něm zpozoroval rozsáhlou zářivou jeskyni. Za svítu polární záře nařídil, aby spustili na moře člun, a plavil se větru a sněhu navzdory objevovat.“

Jakmile loďka vplula do jeskyně, ozval se bĕdující řev, který naplnil námořníky hrůzou. Chtĕli plout zpĕt.

„Odkdy se námořníci bojí větru?“ řekl kapitán K. a nařídil, aby veslovali dál.

Jeskyně vedla do srdce ostrova. Tam našli velkou zapáchající haldu chaluh, kostí a předmĕtů z potopených lodí. Na vrcholku té hromady něco tajemně ĕervenĕ zářilo. Znovu muži žádali, aby se vydali zpátky, ale kapitán je opĕt prohlásil za zbabĕlce. Sám vystoupil z lodĕ na haldu chaluh a začal lézt nahoru.“

„Stateĕné,“ řeknu. „Ale myslím, že měl poslechnout své muže.“

Doktor Thalassi pokrĕí rameny. „Možná ano. Každopádnĕ, když se dostal na vršek té hromady, zjistil, že to vĕbec není hromada, ale obří hnízdo. Protože v malé prohlubni na vrcholu spočívalo ĕervenĕ křišťálovĕ vejce, které žhnulo vlastním světlem.“

„Jak může být vejce z křišťálu?“ zeptám se.

„Chceš, abych vyprávĕl ten příběh?“ řekne doktor. „Nebo odpovídal na všechny tvoje dotazy?“

S úsmĕvem si jako zavřu pusy na zámek.

„Kapitán K. nic podobného ještĕ nikdy nevidĕl, přesto se mu vejce zdálo podivně povĕdomĕ, jako něco z nějakĕho příběhu, zpola zapomenutĕho. Zvedl vejce a byl překvapený, jak je teplĕ. Jako by se chvĕlo neobvyklým příslibem, jako kdyby ĕekalo pouze na to, až něco rozpozná jeho kouzelnĕ schopnosti. Nebo někdo. V kapitánovĕ udivenĕ mysli šeptaly tisíce hlasů jako jeden: *Můžu promĕnit tvĕ sny ve skuteĕnost.*“

Kapitán K. zavrtĕl hlavou. Nemĕl ĕas na kouzelnĕ hlasy ani na nesmysly z pohádek. Na druhé stranĕ, zářící ĕervený křišťál velikosti pštrosího vejce? Ten by se jistĕ skvěle vyjímal mezi dalšími trofeji na krbové římse v jeho domĕ. A tak si tu pěknou věĕičku zastrĕil do ohbí lokte. Když sklouzl zpátky do člunu a nařídil mužům, aby veslovali zpĕt k lodí, ozval se znovu ten strašlivý řev, ale on ho téměř nevnímá.

Až později, za úsvitu, když Leviatan plnou parou smĕřoval na jih, pryĕ od plovoucího ostrova, si kapitán vzpomněl na le-

gendu o malamandrovi. Vyrostl v městě Zlomoří, víte, a hodně bezesných nocí jako dítě strávil tak, že se snažil nemyslet na děsivou příšeru ze starých pohádek.

„Nesnášel snad také zářivé červené vejce?“ mružel si pod vousy. „V těch příbězích? A nemluvílo se tam o tom, že by to vejce mělo mít moc plnit přání?“

A přestože kapitán K. nevěřil na kouzla a podobné nesmysly, nařídil, aby loď plula rychleji, jen tak pro jistotu.

Té noci příšera zaútočila.

Posádka na to nebyla připravená. Mnoho mužů přišlo o život, když bránili Leviatan před tvorem posetým ploutvemi a chvějícími se ostny, který vyděsil každého, kdo ho spatřil. Kulky se mu s jiskřením odrážely od šupin, na kterých jen stěží zanechaly stopu, a drápy dokázal rozpárat železo. Posádce se ho při úsvitu podařilo zahnat, ale slunce se vyhoupllo nad loď, která byla v otřesném stavu.

Další noc už byli členové posádky připravení lépe a po zuby ozbrojení. Bojovali statečně a v dobré formaci, a znovu příšeru odrazili, ale ztráty byly opět drtivé. Když potom vyšlo slunce, mocná bitevní loď se ve vodě nakláněla ke straně a ztráty na životech byly ničující.

„Chodí si sem pro své vejce!“ křičeli přeživší námořníci na kapitána. „Pro lásku k chlastu, vraťte jí to vejce!“

Kapitán K., osamocený ve své kajutě, dospěl ke stejnému závěru. Vyjmul vejce ze skryše a říkal si, jestli by ho neměl hodit do moře. Koneckonců, kvůli tomu, aby si ho mohl ponechat, umírali dobří muži. Jenže vejce ho uchvátilo svou krásou a začalo ho rozdechávat svým podivným příslibem. Za žádnou cenu by se tak úžasně věci nevzdal.

„Co když tedy malamandr doopravdy existuje?“ ptal se kapi-

tán sám sebe a zíral do magického světla vejce. „Je to jen hloupé zvíře, a já jsem člověk, a navíc velitel jedné z nejmocnějších lodí flotily.“

Tisícinásobný hlas mu znovu v mysli našeptával: *Můžu tvoje sny proměnit ve skutečnost. Můžu vyplnit tvoje nejrůznější přání.*

„Právě teď si přeju, abych tohle přežil,“ pronesl kapitán téměř bez rozmyslu. „Nechci, aby mě tenhle dábelický tvor zabil jako krysu v sudu.“ Pak dodal, protože si najednou uvědomil, že je to jeho nejrůznější přání: „Chci žít věčně.“

Potom budeš, odpověděl hlas. *Dokud budeš mít v držení vejce. Ale pokud o něj přijdeš, tvé přání se stane tvým prokletím.*

„Bojujte udatněji!“ zařval kapitán na své muže. „Připravte se! Ubraňte loď, ať to stojí, co to stojí!“

Třetí noc přinesla zatím nejdrtivější útok. Kapitán a zbytek jeho posádky se zabarikádovali na můstku a snažili se malamandra zadržet. Kapitán sám utržil spoustu zranění, ale stala se zvláštní věc: Odnikud se zvedla mořská mlha, obklopila kapitána K., jeho rány se zacelovaly, jakmile se otevřely, a jeho zranění se uzdravovala. Vyčerpání z bitvy ho opustilo a on věděl, že vejce, které má bezpečně zastrčené v kapse šedého kabátu, mu skutečně plní přání. Věděl, že tu bitvu přežije, že bude žít věčně.

Ale to se nedalo tvrdit o jeho posádce. Než nadešel úsvit a příšera se opět stáhla, zbyla jich jen hrstka. Leviatan, ze kterého se valil dým a jenž se ještě víc nakláněl ke straně, se hnal největší možnou rychlostí ke Zlomoří, jeho motory byly horké a hřměly, jak v nich muži pálili všechno v dohledu, aby vyrobili páru. Malamandr je zlomořská legenda, usoudil kapitán, a možná – jen možná – pokud ji dovedou domů, příšera je nechá na pokoji.“

Doktor Thalassi se odmlčí a zamyšleně pohlédne do petrolejové lampy.

„A...?“ zeptá se po chvíli Violeta a přitáhne si kabát těsněji k tělu. „Teď nepřestávejte. Nechal je na pokoji?“

Doktor stáhne obočí. „Následujícího dne se přiblížili k městu, za soumraku, za bezhlavého tempa. Místo aby je příšera nechala na pokoji, zaútočila na ně v okamžiku, kdy zašlo slunce. Kapitán K. umístil poslední muže do strojovny – obdržel rozkaz, aby udržovali směr Zlomoří – a sám odešel na palubu, aby jako jediný čelil malamandroví.“

„To je praštěný!“ řekl jsem.

„Vskutku,“ souhlasil doktor. „Vážně praštěné. Ale kapitán byl opilý mocí. Koneckonců měl přece kouzelné vejce a věděl, že bude žít věčně, dokud ho bude mít ve svém držení. Cítil se neporazitelný. A to malamandr, přestože byl tvrdý jako ocel, podle legendy nebyl. Měl jednu slabinu. Bylo možné ho zabít. Přinejmenším se to v těch příbězích říkalo. Kapitán K. si myslel, že s magií na své straně tu slabinu odhalí a netvora jednou provždy vyřídí.“

„Až na to, že se to nestalo,“ poznamená Vi.

Doktor Thalassi zavrtí hlavou. „Ať už za tím byla nějaká věrolomnost kouzla nebo kapitánův špatný odhad, tohle bylo jeho poslední vzepětí. Když se té příšere na houpající se palubě postavil, zahalený podivnou mlhou, s vejcem sevřeným v ruce namísto zbraně, tvor vystartoval kupředu a hryzl ho. Byl to pořádný, nelítostný kousanec, kterým mu do těla vpravil štiplavý jed. Rána bolela, ale bolest nebyla tak děsivá jako znečitlivění, které zmrazilo kapitánovy údy. Ztratil schopnost hýbat polovinou svého těla a upadl. S úděsem mohl pouze sledovat, jak se nad ním malamandr sklání a jediným chňapnutím čelistí

mu trhá pravou ruku – ruku, která svírala vejce – a celou ji polyká.“

„Takže o něj přišel,“ pronesu po odmlce, během níž jsme vstřebávali krvavé detaily. „O to vejce. Ale neznamená to, že jeho přání se mu mělo stát prokletím?“

„Těší mě, že dáváš pozor, Herbie,“ přikývne doktor. „Když Malamandr opět spolkl své kouzelné vejce, s posledním zařváním vklouzl do moře a byl ten tam. Loď samozřejmě najela na mělčinu a poslední členové posádky opustili její trosky. Co se kapitána týče, když kouzlo zmizelo, všechny rány, které utřžil během bitvy, se obnovily. Nějaké statečné duše z města ho našli na palubě, lidskou trosku, jak křičí a blouzní, mává pahýlem, kde dřív míval ruku, a přísahá malamandroví pomstu.“

Během následujících dní mu na paži nasadili něco místo ruky, o kterou přišel, něco, co se dalo používat jako zbraň. A říká se, že zbytek života strávil honbou za příšerou, která ho zničila.“

Zadívám se na Vi a ona se zadívá na mě.

„To něco,“ pronesu nepatrně roztřeseným hlasem. „To něco, co mu nasadili namísto ruky... Ehm, nepočítám, že se v té knize píše, co to asi bylo?“

„Vlastně se tam o tom píše...“ řekne doktor Thalassi. „Byl to hák na loď.“

